

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

ANUL XIX, NR.2(214)/2015

BULETIN DE INFORMAȚII

FEB. 2015

Postul și iertarea, destin și vocație în ortodoxie

Iubiți frați și surori în Domnul nostru Iisus Hristos cel Înviat, prin aceste cuvinte aș dori să pun la inima fiecăruia câteva semințe duhovnicești spre a ne întări în această perioadă de post în care vom intra începând din data de 22 februarie și până în 12 aprilie, timp de rugăciune și pregătire pentru marele praznic al Învierii Mântuitorului. Însă, de unde voi începe? Poate că de la destin și de la vocație, fiindcă de multe ori se spune că omul își caută destinul lui adevărat, și Dumnezeu, vorbind omului, îi arată care-i este destinul. Destinul nu este altceva, iubitorilor, decât ceea ce caută Adam, și îl păcălește șarpele, implicit pretinzând că Dumnezeu vrea să-l oprească de la asta, ca „dacă vei mânca din acela, să știi că o să îți se deschidă ochii și vei deveni ca Dumnezeu, și vei cunoaște binele și răul”. Și a mâncat, zice Scriptura, și „i s-au deschis ochii”. Și ce „taine dumnezeiești” a văzut Adam când i s-au deschis ochii? Ce lucruri negrăite? S-a văzut gol, și s-a rușinat de el însuși și de soția lui, Eva, și ea de Adam.

Atunci li s-au deschis ochii și au văzut că erau goi... Asta este dumnezeire, iubitorilor? Asta este ce voiește omul? Dar să știm cu toții din păcate (din păcatele noastre), ce anume este rezultatul păcatului - dezamăgire. Dez-amăgire - interesant cuvânt, nu?, și de luat în serios! Când suntem dezamăgiți, să ne uităm unde eram amăgiți, și atunci durerea dezamăgirii va putea deveni un moment al mântuirii noastre, să nu mai fim amăgiți. Deci o puțință de a ne lumina. Destinul adevărat al omului este ceea ce toată tradiția filocalică, tradiția bisericască de la Apostoli - ba chiar și de la Adam! -, numește îndumnezeire. Dacă Dumnezeu a făcut pe om „chip și asemănare”, apoi nu a glumit. Și uitați-vă ce avea de zis Sfântul Zosima în viața Mariei Egipteanca, când s-a uimit în ce fel și prin ce metode Dumnezeu a mai adus încă un suflet la mântuire - și ce mântuire! Zosima, dacă vă uitați atent

la scriere, era omul cel mai luminat din vremea lui, om care din pruncie s-a dat lui Dumnezeu și a urmat toate nevoițele de închipuit, și a inventat și el altele prin care să ajungă mai aproape de Dumnezeu. Și îngerul vine să-i spună: „Du-te acolo, Zosima, ca să vezi că cel desăvârșit are o călătorie mai lungă de făcut decât cea pe care ai săvârșit-o până acum!”. Deci, Zosima era un om desăvârșit, iar călătoria ca să atingă înălțimea Mariei Egipteanca

era mai lungă. Și a rămas uimit Zosima. Vedeți ce scrie cartea: a rămas până la urmă ucenicul acestei sfinte. Deci, destinul omului este acesta, atâta cât putem vedea în istorie. După istorie ce vedem? Să ne uităm, astfel, la sfinții aceștia care sunt niște morți: avem pe pământ moaștele lor în bisericile noastre, trupuri moarte, oseminte; dar zicem „moaște”, le cinstim, și pe bună dreptate, că ele nu ne produc efectele morții. În general, ele prezintă lucruri ce nu se asociază cu moartea, mireme. Moartea nu este o mireasmă, pute - iertați-mi cuvântul, dar asta-i realitatea! Moartea este urăcioasă; de la moaște izvorăsc miruri înmiresmate cu care ne vindecăm de boli. De la aceste „oseminte moarte” izvorăsc puteri care învie pe alții din moartea lor, și-i aduc înapoi la viață ca să-și continue calea pocăinței până să se desăvârșească și ei. Deci, când zice Hristos că „Cei care cred Mie, cele ce fac Eu și ei vor face” - uitați-vă, ca și după moarte!

Toate acestea nu sunt superstiții, nu sunt mituri, așa cum o vrea de multe ori modernitatea, a cărei sterilitate în gândi-

re s-a infiltrat până în rândurile gândirii bisericești. Cum a prorocit Mântuitorul: „Când va veni Fiul Omului, găsi-va El credință pe pământ?”. Rugați-vă, frați și surori: „Da, să găsești, Doamne, și în mine să găsești credința!”.

Deci acesta este destinul, după așa-zisa „moarte” a omului. Vedem că ceea ce face Dumnezeu, dacă cerem cu credință de la El ceva și ni se împlinește rugăciunea, putem cere și Maicii Domnului! Uite un om ca noi, ca să zicem așa, Sfântul Nicolae, sau Sfinții Apostoli, oricare dintre ei, îți poate face ce face și Dumnezeu. Și în viața asta, într-o măsură, ei au arătat aceste semne, dar mai ales după moarte acești sfinți se comportă ca Dumnezeu. De ce? Îndumnezeirea omului! Acesta este destinul, ca omul să se îndumnezeiască și să se mântuiască, slăvindu-l pe Cel ce L-a creat. Altfel spus, „Cel ce nu crede așa, în afară de multe tulburări și încurcături în viața aceasta, riscă și pierzania veșnică”. Deci, luând pozitiv cuvântul acesta, dreapta slăvire, Ortodoxia, „cel ce crede așa”, în afară de reușita duhovnicească în viața aceasta, după așa-zisa „moarte” devine și mai mult ca Dumnezeu...

Să observăm acum ce este vocația? Tradus în românește, vocației putem să-i zicem chemare. Vocație este un cuvânt pe care l-am importat în limba noastră, din latină, vox-vocis, vocatie. Este chemare, chemarea către om: „Adame, unde ești?”, cu sensul că: „Hai, vino, primește de la Mine acum duhul mântuirii”, cum ar zice Dumnezeu, „și în duh de pocăință reia-ți drumul până la îndumnezeirea pe care o poțtești”.

Cu alte cuvinte, vocația omului este chemarea lui Dumnezeu spre îndumnezeire, chemarea prin care Dumnezeu cheamă pe om spre a-și împlini „destinul”: pe pământ, în măsură pământească, iar după așa-zisa „moarte” - veșnicia, destinul în veșnicie, deci în fericită împărăție împreună cu Dumnezeu, în vecii vecilor. Așadar, în contextul acesta, ce este

postul? Și ce este iertarea? Să încep cu iertarea. Când l-a întrebat un legiuitor pe Hristos care este porunca cea dintâi, cea mai importantă în Lege, Hristos a spus: „Să iubești pe Dumnezeu”. Aceasta-i prima poruncă. Și fără să l se ceară, Hristos S-a grăbit să-i citeze din Vechea Lege o a doua poruncă, care zice că este în chipul celei dintâi: „Și iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”. Este Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, care a pus cele două porunci împreună. Ele se află în două Cărți separate. În Cartea Leșirii, în cele zece porunci, prima poruncă, într-adevăr, este: „Auzi Israil, Dumnezeuul tău un Dumnezeu este, și să iubești pe Dumnezeuul tău”, așa cum a zis și Mântuitorul. A doua poruncă este în Levitic, unde spune într-un cu totul alt context: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Sau, să ne folosim și de zicala românească: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face”. Dar Hristos le-a pus pe același plan, ca prima și a doua poruncă. Iubiților, ce se întâmplă în această iubire? Hristos ne zice: „Cel ce păzește cuvântul Meu este cel care Mă iubește”. Deci, dacă Adam nu a păzit cuvântul dumnezeiesc în Rai, înseamnă că într-o măsură a căzut de la dragostea de Dumnezeu, a încălcat iubirea lui Dumnezeu. Cred că nu este om pe pământ care să nu știe cât de dureroasă este o iubire trădată, o iubire rănită. În măsura în care ai iubit pe cineva și acel cineva ți-a fost nevrednic iubirii tale, știi cât de dureros este...

Așadar, calitatea dragostei este vulnerabilitatea. Ne-a arătat Hristos până unde S-a dat pe Sine, nu numai până la Cruce și până la moarte, dar până și la străfundurile iadului, până și a împărtăși soarta Lui cu nelegiuții, și în ultima clipă a vieții a găsit un fel de a mântui pe un păcătos; că a provocat, prin răzvrătirea unui tâlhar, pocăința și spovedania dreaptă a celuiilalt tâlhar, până unde să poată să-i spună: „Amin, astăzi vei fi cu Mine în Rai”. Astăzi! Deci, iubirea este de o gingășie, de o duioșie a unei dări de sine pe care noi nu o închipuim, că suntem încă grosolani în biologia noastră și bătărași în neduhovnicia noastră. Dar în sensul acesta vreau să zic că dragostea este o trăire de o deosebită frumusețe, a cărei încălcare este o deosebită durere. Lui Dumnezeu îi pare rău că cel iubit al Lui, întâiul plăsmuit, și toți care aveau să se nască din el, vor muri de acum încolo. „Pământ ești și în pământ te vei întoarce.” Dumnezeu, în dragostea Lui, nu a putut să lase pe cel iubit să piară și a luat asupra-și „canonul” de pocăință, canonul păcătos, adică crucea și rușinea. Uitați-

vă cum o întregă muncă a lui Hristos ca Dascăl care a propovăduit dragostea s-a zădărnicit în câteva ceasuri! Deci rușinea zădărnicii unei vieți întregi de nevoiță. Toate rușinile și toate neputințele și le-a însușit Cel Atotputernic, ca să Se aseme-ne întru totul neputinței omenești, ca să poarte asupra-și neputința mea, păcatul meu, urâciunea mea, răutatea mea, ca și cum El era păcătos, neputincios, urât, rău și supus morții. De ce? Fiindcă Dumnezeu, fiind atotputernic, nu este nimic în cer sau sub ceruri care poate să-L biruiască. Face El pe neputinciosul până Se pogoară în iad - dar atunci, iadule, să vezi ce te așteaptă!

Ce zice Sfântul Ioan Gură de Aur în Cuvântul de Învățătură rostit în ziua de Paști: „Iadul trup a primit, și de Dumnezeu s-a lovit”. Sau, cum zic alte tropare pe care le avem în Triod: „De-abia a început să se înfigă Crucea lui Hristos în pământ, că iadul a început să se plângă: Cine a pus un piron de lemn în inima mea?”. Asta este puterea lui Dumnezeu...

În acest context al iubirii, iubire rănită de încălcare, dacă cineva moare încălcând dragostea, ce se întâmplă cu el? Cel care iubește nu rabdă ca omul să moară. Ce înseamnă toate cele pe care le întreprinde Dumnezeu în întruparea Lui? Ce altceva, decât iertarea?...

Dragostea iartă celui păcătos. Și acum vă spun că iertarea nu este un procedeu. Iertarea este o parte integrantă a iubirii. Iertarea este dată înainte să o cerem. „Dumnezeu este dragoste”, zice Apostolul. Putem să zicem: „Dumnezeu este iertare”. Iertarea este deja dată, noi trebuie să ne-o însușim, noi trebuie să ne ridicăm la vrednicia acestei iertări, și atunci vom vedea cum iertarea face parte integrantă din iubire. Așa trebuie să devenim și noi. În sensul acesta iertarea se poate înțelege ca vocație a omului, adică să învățăm să devenim precum este Dumnezeuul nostru, să învățăm să împărtășim aproapelui nostru ceea ce și noi dorim să primim de la Dumnezeu, ba și de la aproapele. Sau, cum ne spunea starețul într-o cuvântare în Duminica de dinainte de Post, Duminica Iertării: „Noi, ca oameni, nu putem să nu păcătuim unul împotriva celuiilalt, dar datorita noastră este să ne iertăm unii pe alții și să ne reluăm, să continuăm, călătoria pocăinței și a mântuirii”.

Postul. Ce este postul? Postul, ca orice înfrânare de la cele ale lumii acesteia, de la cele ale vieții biologice, este parte dintr-o nevoiță omenească prin care micșorăm puțin părtășia noastră cu materia, cu biologia. E o taină în om, unde, împuținându-se puterea acestei biologii

grosolane, se poate da mai mult frâu-liber duhului să-și exprime ale sale.

Dacă vrei, în expresia Sfântului Pavel, „trupul râvnește împotriva duhului și duhul râvnește împotriva trupului”. Și poate toți, sau mulți dintre noi, cunoaștem și asta: sunt momente, care sunt probabil momente de har, când, dacă mâncăm, parcă „stricăm” ceva care mișcă în duhul nostru, în inimile noastre. Dacă mai avem prea multă părtășie cu ale pământului, parcă se risipește ceva mai prețios.

Această conștientizare poate să meargă foarte departe, până la acele nevoițe cum le cântă Troparele pentru sfinți cuvioși, „nevoițe mai presus de fire”. Dar, deocamdată, nevoițele sunt pe măsura puterii noastre firești, deși postul nu este post în sensul adevărat al cuvântului - cum a postit Moise, cum a postit Ilie, cum a postit Mântuitorul, patruzeci de zile nemâncând nimic. Și au postit și Părinții bisericii din calendar, ca să-i zicem așa, de când cu Antonie cel Mare, ba poate și înainte. Dar ce numim noi post este un prim pas, accesibil tuturor. Este, putem zice, un regim, o dietă. Vedeți că postul, ca orice înfrânare, ține de dragoste. Dragostea cere o nevoiță. Și dragostea celor ale lumii acesteia cere nevoiță. Câte fete tinere astăzi nu țin regim ca să-și păstreze silueta? În măsura și în legile dragostei de care ești cuprins, sunt și măsura și legile înfrânării sau nevoiței cu care să te nevoiești?

Noi râvnim către cele ale vieții veșnice, dar trecem prin nevoițe asemănătoare; ne nevoim nu ca să ne păstrăm silueta, nu pentru aceleași motive ca tinerele care vor să își câștige pe cineva în viața aceasta, un soț, ci în primul rând, fiindcă un trup prea greoi nu prea se dă rugăciunii. Și chiar pentru motive de sănătate am putea să ținem acest post, fiindcă sănătatea este folositoare pentru viața noastră duhovnicească. Și-n al doilea rând, dar cu mai multă importanță, pentru a lăsa mai mult frâu-liber duhului să se manifeste.

Îmi permit aici să zic așa: A nu se înțelege că postul și iertarea sunt destin și vocație a omului în Ortodoxie. Postul este o nevoiță, un mijloc ca toate nevoițele, iertarea este acea manifestare a iubirii, iar vocația omului este dragostea, care este și destinul omului, în măsura și în sensul în care, cum zice Apostolul, „Dumnezeu este dragoste”. Și-această dragoste este legea vieții și legea veșniciei. Pe această cale, vă doresc din tot sufletul post ușor și binecuvântat. Amin.

Pr. Rafail Noica

(fragment din conferința: “Postul și iertarea, destin și vocație în ortodoxie”)

Comportamentul și manierele creștinului în Sfânta Biserică

(Câteva noțiuni pe care e bine să le știți când veniți la biserică)

Când trebuie să stăm în picioare?

Întotdeauna pe parcursul citirii Evangheliei, Intrarea Mică și Marea Anaforă, la Sfânta Împărtășanie și oricând preotul binecuvântează. Nu e considerat nicio dată greșit să stați în picioare în biserică pe timpul slujbei religioase. Dacă tradiția parohiei la care mergeți să vă rugați este de a îngenunchia atunci este mai potrivit și politicos să faceți la fel. Dacă există situații în care unii stau în picioare și alții stau jos atunci e mai bine să stați în picioare.

Lumânările se aprind când se intră în biserică. Nu e bine să aprindem lumânarea în timpul citirii Apostolului sau în timpul citirii Evangheliei, în timpul Intrării Micii sau Marii și a predicii.

Venirea târziu la biserică

Cel mai bine ar fi să ajungeți la biserică înainte de începerea slujbei religioase, dar din motive neștiute a devenit un obicei nepoliticos pentru mulți să vină mai târziu la biserică. Dacă ajungeți la biserică după ce începe slujba, încercați să intrați în biserică în liniște și fiți atenți la ce se întâmplă. Dacă Apostolul sau Sfânta Evanghelie se citește sau Intrarea Mica și Marea este în proces de desfășurare, așteptați până se termină de citit toate acestea ca apoi să găsiți un loc în care să vă îndreptați sau să vă așezați. Dacă preotul citește predica, stați în spate până el termină.

Intrarea și ieșirea din biserică

Nu veniți la biserică ca la restaurant, veniți la biserică să vă rugați. Dacă un copil este gălăgios, scoateți-l discret și în liniște afară din biserică, atât cât e nevoie ca să-l liniștiți și întoarceți-vă la slujbă ghidându-vă după regulile pentru cei care vin târziu la biserică.

Plecarea de la biserică înaintea binecuvântării finale pe lângă faptul că e nepoliticos - ne lipsește de binecuvântarea propriu-zisă. Slujba religioasă are un început ("Binecuvântată este Împărăția...") și un sfârșit ("în pace să ieșim..."). Plecarea imediat după Împărtășanie este ca și cum am trata biserică - Casa Domnului - ca un restaurant fast-food unde venim și plecăm când vrem. Trăim într-o lume în rapidă mișcare dar, în prezența lui Dumnezeu trebuie să încercăm să ne împotrivim acestei grabe. Ne lipsim de binecuvântarea Domnului pentru că nu am avut tăria de a participa de la început până la sfârșit la evlavia dumnezeiască. Mâncați și vă grăbiți dacă vreți atunci când mergeți la McDonald's dar ramâneți la biserică și

multumiți-I Domnului pentru darurile sfințe / prețioase pe care ni le oferă.

Ștergeți-vă rujul de pe buze înainte de a venera o icoană, a primi Sfânta Împărtășanie, a săruta crucea sau mâna preotului sau episcopului. Dumnezeu nu e impresionat de cât de atractivă apăreți în exterior - prin vestimentație sau cu machiaj - ci de cât de atractivă sunteți în suflet.

Când intrați în biserică, tradițional este să ne închinăm, **să venerăm și să sărutăm icoanele**. De obicei icoanele sunt așezate la intrarea în biserică. Nu e corect să sărutați pe față persoana pictată pe icoană. Îndreptați-vă privirea în josul icoanei sau la crucea din mâna persoanei de pe icoană sau sărutați mâna sau piciorul persoanei pictate pe icoană.

Vorbirea în timpul slujbei!

Nu-i așa că-i minunat să veniți la biserică să vă întâlniți cu prietenii și familia? Dar așteptați, vă rugăm, ora potrivită să-i salutați. Nu este politicos să aveți conversații în biserică în timpul slujbei. Pe lângă faptul că e lipsă de respect față de Dumnezeu, în același timp e lipsă de respect și pentru ceilalți credincioși care se roagă în biserică. Comunicați cu Dumnezeu când sunteți în biserică prin rugăciuni, cântece religioase, mulțumiri și cu prietenii conversați după slujbă, după ce ieșiți din biserică.

Când să facem cruce: când auziți una din următoarele fraze: "În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh...", la începutul sau la sfârșitul rugăciunii pe care o ziceți sau a citirii liturghiei, la intrarea sau ieșirea din biserică, la trecerea prin fața Sfântului Altar; înainte de a săruta o icoană, Sfânta Cruce sau Evanghelia.

Când să nu facem semnul crucii:

când vă împărtășiți și vă aflați în fața Sfântului Potir cu Sfânta Împărtășanie sau după ce luați Împărtășania (ați putea lovi sau atinge din greșeală Sfântul Potir cu mâna d-voastră), când preotul sau episcopul spune: "Pace tuturor!" Aplecați-vă puțin pentru a primi binecuvântarea, când primiți binecuvântarea de la preot sau episcop (sărutarea mâinii drepte a preotului / episcopului este permis dar nu și să faceți semnul crucii).

Snacks-urile pentru copii

Părinții aduc cu ei tot felul de biscuiți și câte un suc de fructe pentru copiii lor atunci când vin la biserică. Pentru copiii mici (1-2 ani) e în regulă să faceți acest lucru. Dar atunci când sunt mai mari (ca de ex. 3-4 ani) ar trebui să fie capabili să se abțină de la a mânca acești biscuiți sau a bea în timpul slujbei. Atunci când împlinesc vârsta de 7 ani - vârsta primei lor spovedanii - ar trebui să postească ca să poată primi Împărtășania sau

măcar să aibă intenția de a posti pentru Împărtășanie prin reducerea micului dejun și a mâncării de post. Mestecarea gumei în timpul slujbei sau oriunde în biserică este interzisă.

Ce ar trebui să faceți cu Anafora?

După ce primim Împărtășania și după ce se termină slujba este obișnuit în tradiția ortodox-creștină să mâncăm o bucată de anaforă. Chiar dacă anafora nu este Împărtășanie, este însă pâine binecuvântată și de asemenea ar fi bine să fie mâncată de credincioși cu grijă în așa fel încât să nu se lase firimituri în urmă.

Când ușile de la Altar sunt deschise credincioșii ar trebui să stea în picioare, cu fața spre altar. Nu stați în picioare și țineți mâinile în buzunar. Dacă simțiți nevoia să stați jos din anumite motive personale, nu stați picior peste picior. Când Sfântul Potir este adus din Sfântul Altar pentru Împărtășanie ar trebui să rămâneți în picioare.

Dacă sunteți nevoiți să plecați din timpul slujbei dintr-un anumit motiv vă rugăm să o faceți în liniște. Dacă nu vă simțiți bine sau aveți vreo problemă sau vreo întrebare / nelămurire, cei care sunt la lumânări (Epitropii) vă pot îndruma ce să faceți și vă vor ajuta cu mare drag.

Primirea Împărtășaniei este permisă numai pentru acei credincioși care sunt botezați în religia ortodox-creștină și care s-au pregătit pentru acest obicei sfânt prin postire, rugăciuni, participarea la slujbe și prin spovedanie.

Vă rugăm să setați celularele pe opțiunea "Vibrații" sau să le opriți când intrați în biserică.

Fumatul este interzis oriunde în biserică și în afara bisericii, în special pe treptele bisericii sau în curtea bisericii.

Societatea la începutul acestui secol este foarte non-conformistă (liberală) în ceea ce privește concepția despre viață. Nu lăsați această atitudine predominantă să vă influențeze în credința d-voastră creștin-ortodoxă. Desigur sunt multe alte aspecte care ar putea fi detaliate în această prezentare. Majoritatea din cele expuse despre etica bisericească sunt bazate pe bunul simț al credincioșilor și pe respectul față de Dumnezeu și față de alții. Să țineți minte întotdeauna că sunteți la biserică pentru al venera pe Dumnezeu și Sfânta Treime. Preotul spune: "Cu frică de Dumnezeu și cu credință și iubire apropiați-vă!" Lăsați ca aceste cuvinte sfinte să vă călăuzească în credința d-voastră.

Binecuvântați sunt cei care vin în numele Domnului!

(Sursa internet-fragmente)

Fântâna Frumuseții

A fost odată o fetiță cam urâtică la chip și din cauza asta era mereu invidioasă și răutăcioasă. Dar într-o noapte ea a visat că în fața ei a apărut Fântâna Frumuseții. Oricine se spăla pe față în ea devenea frumos la chip. Fetița s-a repezit să se spele, dar un înger a oprit-o și i-a spus: „Încă nu! Du-te acasă și timp de o lună să te porți frumos cu toți oamenii, să nu te superi niciodată pe nimeni ci să zâmbești tuturor cu dragoste!”

Fetița s-a învoit, dar după o lună îngerul iar a oprit-o și i-a cerut să se poarte tot așa de bine încă trei luni. În sfârșit, după trei luni îngerul zâmbi și îi dădu voie să se apropie de fântână.

Fetița se aplecă, dar înainte de a atinge apa zări în oglinda fântânii un chip foarte

drăgălaș, zâmbitor. Nedumerită, privi la înger și acesta îi spuse: „În oglindă este chipul tău, nu mai este nevoie să te speli. Ascultarea, Bunătatea și Dragostea te-au făcut frumoasă!”

Cei doi lupi

În ultima zi din vacanța sa la țară, stând pe prispa casei, un băiat îi ceru sfatul bunicului său. Era nedumerit și nu știa de ce îi venea uneori să facă și lucruri rele. Se simțea câteodată de parcă în el ar fi doi copii, unul care l-ar trage spre lucruri bune, iar celălalt spre lucruri rele. Cu aceeași gură și se ruga și înjura, la fel cum cu aceeași mână și mângâia și lovea.

Bătrânul ascultă cu atenție mărturisirea nepotului său, după care îi explică:

- Dragul meu, în interiorul fiecăruia dint-

INFORMAȚII

la Parohia din Straubing (Pr. Vasile Reuț). Participă la agapă.

21 ian. - participă în Domul din Regensburg la slujba înmormântării Părintelui Dr. Albert Rauch, directorul Institutului pentru Bisericele Orientale din Regensburg. Dă citire mesajului transmis de Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

24 ian. - slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Nürnberg. Seara, slujește Taina Sf. Maslu la Traunreut urmată de o Seară duhovnicească.

25 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Traunreut (Pr. Constantin Reinhold Bartok), primind vizita autorităților locale și a reprezentanților Bisericilor din oraș. Participă la agapă.

29 ian. - participă la Universitatea din Louvain (Belgia) la conferința Sanctității Sale Bartolomeu I, Patriarhul Constantinopolului „Îndumnezeirea în tradiția ortodoxă”.

30 ian. - Sf. Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia "Sf. Nicolae" din Bruxelles (Pr. Patriciu Vlaicu). Participă la întâlnirea Patriarhului Ecumenic Bartolomeu cu membrii Conferinței Episcopilor Ortodocși din Benelux și ai Conferinței Episcopilor Catolici din Belgia.

31 ian. - participă la Universitatea din Louvain la Colocviul ecumenic „Biserica Ortodoxă și Conciliul II Vatican” în prezența Sanctității Sale Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic. Seara, slujește Taina Sf. Maslu la Parohia din Aschaffenburg, urmată de o convorbire duhovnicească.

Din agenda P.S. Episcop Sofian

1 ian. - slujește Liturghia Sf. Vasile cel Mare și predică la Capela Sf. Siluan

2 ian. - slujește Sf. Liturghie la Catedrala Mitropolitană din Nürnberg împreună cu ÎPS Mitropolit Serafim, cu ocazia onomasticii Înaltpreasfințitului Sale. Participă la recepția oferită cu acest prilej.

4 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

re noi se dă o luptă nevăzută. Ea poate fi asemănată cu bătălia dintre doi lupi, unul fiind rău, furios, lacom și mincinos, iar celălalt bun, blând, cumpătat și conștiincios.

Nepotul stătu o clipă pe gânduri, apoi întrebă:

- Și care lup va învinge, bunicule?

- Cel pe care îl hrănești, răspunse simplu bătrânul.

texte publicate în "Pagina copiilor"

Ostașii care se aruncă în această luptă sunt toți creștinii. Conducătorul lor este Domnul nostru Iisus Hristos, însoțit de toți coloneii și căpitanii Săi, adică de toate cetele îngerilor și ale sfinților. Câmpul de bătălie în mijlocul căruia are loc acest război este inima noastră.

(Sfântul Nicodim Aghioritul)

6 ian./7 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

7 ian. - seara, săvârșește Vecernia împreună cu ÎPS Serafim la biserica Alte Haidhauser Kirche din München. Citește cuvântul Înaltpreasfințitului Părinte Serafim („laudatio”) pentru acordarea Ordinului "Crucea Sf. Martiri Brâncoveni" Cardinalului Reinhard Marx (München)

11 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul din München.

13 ian. - seara, participă în Biserica St. Matthäus din München la serviciul ecumenic organizat în cadrul săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor.

16 ian. - săvârșește Taina Sf. Maslu la Capela Sf. Siluan.

18 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Ingolstadt (Pr. Adrian Vasilache).

20 ian. - seara, susține o conferință în limba germană la centrul cultural al comunității bisericești din München, despre "Iubirea trăită la Sfinții Trei Ierarhi".

25 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la biserica Sf. Ioan Botezătorul (AHK) din München.

30 ian. - Sf. Trei Ierarhi - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

Rumänische Orthodoxe Metropolie (KdÖR)

Fürther-Str.166- 168 D-90429 Nürnberg
Tel.: (49)0911/ 3236910; Fax: /3236912
E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: www.mitropolia-ro.de

Abonament:15.50 Euro/ anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: Liga Bank EG
IBAN: DE 65 7509 0300 0001 1678 04
BIC: GENODEF1M05

Dorim să reamintim că plata cotizației la Sf. Biserică este o datorie spirituală, pe care orice creștin ortodox trebuie să o facă. Din darul lui Dumnezeu, trebuie să aducem și noi dar Casei Lui!

Din agenda

Părintelui Mitropolit Serafim

1 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg apoi slujba Te Deum-ului și Molitfele Sf. Vasile cel Mare.

2 ian. - slujește Sf. Liturghie împreună cu PS Episcop-vicar Sofian și un sobor preoți și diaconi în Catedrala mitropolitană din Nürnberg; participă la recepția cu ocazia zilei onomastice. Seara participă la pelerinajul de comemorare a 70 de ani de la bombardarea orașului Nürnberg.

4 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Regensburg (Pr. A. Câmpeanu).

6 ian. - Botezul Domnului - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala mitropolitană din Nürnberg. Sfințește Aghiasma Mare la Troița din curtea bisericii.

7 ian. - Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg. Seara participă la vecernia săvârșită de PS Episcop-vicar Sofian Brașoveanul în Biserica "Sf. Ioan Botezătorul" din München și ține un cuvânt de învățătură, apoi conferă Ordinul mitropolitan "Crucea Sf. Martiri Brâncoveni" Arhiepiscopului catolic de München și Freising, Cardinal Reinhard Marx. Participă alături de cei prezenți la o recepție.

11 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia din Passau (Pr. Vasile Reuț) și primește vizita autorităților locale Passau. Participă la Agapă.

14 ian. - participă la recepția de Anul Nou oferită de Primarul orașului Nürnberg, Dr. Ulrich Maly.

16 ian. - slujește Taina Sf. Maslu în Catedrala din Nürnberg urmată de o Seară duhovnicească cu tema: "Ispitirile Mântuitorului pe Muntele Carantaniei și ispitele noastre".

17 ian. - participă în Domul din orașul Eichstätt la o rugăciune pentru pace și la recepția de Anul Nou oferită de Episcopul catolic Gregor Hanke OSB.

18 ian. - slujește Sf. Liturghie și predică